

Arrest

nr. 133 024 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 10 januari 2012 in het huwelijk met M.M.H., een vrouw met de Bulgaarse nationaliteit.

1.2. Op 18 september 2012 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 maart 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 juni 2014 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [B.D.]
Nationaliteit :Turkije
[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

De betrokkene verkreeg op 04.04.2013 het recht op verblijf in functie van de echtgenote, [H.M.M.]. De echtgenote van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig art. 42quater §1, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Er werd geen enkel bewijsstuk betreffende humanitaire elementen voorgelegd waarmee rekening zou kunnen gehouden worden bij de beoordeling van het dossier overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2de lid. Er werd hiernaar nochtans gevraagd in de brief van Dienst Vreemdelingenzaken van 2.10.2013, waarin betrokkene uitdrukkelijk werd vermeld. Vandaar dat er van wordt uitgegaan dat er geen relevante humanitaire elementen zijn, die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...] artikel 42quater§1,3e lid Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker,

familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal economische situatie, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met zijn langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker geenszins de uitnodiging van verweerder dd. 2.10.2013 heeft ontvangen.

Dat verzoeker evenwel degelijk in het bezit is van bewijsstukken aangaande zijn (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie in de Belgische samenleving, waaronder bewijzen van zijn tewerkstelling in België.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers langdurig verblijf, verzoekers inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, verzoekers tewerkstelling bij EVON BVBA, [...],... [g]een rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk (cf. stuk 2).

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat hij steeds alles in het werk heeft gesteld om in zijn eigen inkomsten te voorzien en niet afhankelijk te zijn van de Belgische staat.

Dat met deze (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins werd rekening gehouden.

Dat door verweerder geenszins in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoekers neergelegde bewijsstukken van tewerkstelling,... niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker zich socio-economisch en cultureel integreert in de Belgische samenleving of daar op zijn minst moeite voor doet.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater §1, 3e lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van het evenredigheidsbeginsel.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van de informatie waarover verwerende partij op dat moment beschikte.

Verzoeker betwist niet dat hij geen documenten heeft voorgelegd ingevolge de uitnodiging van 2 oktober 2013, maar probeert enkel een verantwoording te vinden.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding daar verwerende partij rekening heeft gehouden met de beschikbare informatie.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; R22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming

van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247*).

"Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003)." (RVV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008).

"De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2007)." (RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007).

Verzoeker maakt niet duidelijk met welke beschikbare informatie geen rekening zou zijn gehouden."

2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden rekening moet houden met de duur van het verblijf van de vreemdeling wiens verblijfsrecht hij wenst te beëindigen, met diens leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel document heeft aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er humanitaire redenen bestaan die zouden verhinderen dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd, terwijl hem dit nochtans werd gevraagd in een schrijven van 2 oktober 2013. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat voormeld schrijven enkel aan verzoekers echtgenote ter kennis werd gebracht. Het staat dan ook niet vast dat verzoeker op de hoogte was van de uitnodiging om stukken voor de leggen om zijn situatie nader toe te lichten. In dit verband dient te worden geduïd dat de aan de Raad voorgelegde stukken niet toelaten te concluderen dat verzoeker en diens echtgenote nog een normale echtelijke relatie hebben. Er kan in casu derhalve niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker via zijn echtgenote op de hoogte werd gesteld van de inhoud van de brief van 2 oktober 2013.

Verweerder maakt niet aannemelijk dat hij verzoeker in de mogelijkheid heeft gesteld om inlichtingen over te maken omtrent zijn situatie die van belang konden zijn in het raam van de beoordeling die, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, diende te worden doorgevoerd. Verzoeker geeft voorts te kennen dat indien hij in kennis zou zijn gesteld van verweerders vraag om inlichtingen hij gegevens had kunnen overmaken inzake zijn inspanningen tot socio-economische en culturele integratie en wijst erop dat deze inspanningen hem in de mogelijkheid hebben gesteld een arbeidsovereenkomst af te sluiten.

De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet op een deugdelijke wijze is tot stand gekomen – verweerder heeft immers op basis van de constatacie dat verzoeker geen gevolg gaf aan een vraag tot inlichtingen verondersteld dat verzoeker geen nuttige inlichtingen kon verstrekken, zonder evenwel na te gaan of verzoeker kennis kreeg van de vraag om bepaalde documenten mee te delen – en dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting heeft miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.3.2. Los van de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd – artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk duidelijk dat verweerder de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet dient te vermelden wanneer hij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder heeft dit nagelaten – impliceert de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden

vernietigd. De vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoeker nog tot een verblijf in het Rijk is toegelaten en dat hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat verzoeker *“op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond”*.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK